

Tiedän etten näytä siltä, mutta kaipaisin halausta

Jag skulle behöva en kram,
trots att jag vet att det inte verkar se ut som så

Helsinki Worship group's Sunday meeting place will be at Vaasankatu from the **beginning of December until 18th of January** due to refurbishment of the space at Kepa. The meetings held every second Wednesday at Vaasankatu will now begin at **5p.m.**

If you have a little time maybe you would like to help Friends House Moscow? Maybe this is the time to get a stock of the snow scenes to use as Christmas or New Year cards? Sales of these are a big help with fundraising. The cards will be free of postage costs if collected, so priced at £2 for 5, with 15% discount for 50 (feel free to mix the designs). Please ring your order to us on 01584 875206, or send an email (roger.bartlett1@googlemail.com). In Friendship, Roger and Wendy Bartlett, Co-Clerks of the FHM Interest Group

I have recently set up a new blog for Quaker epistles. I hope that Friends (you?) will send me epistles to include! My aim is to make a site that makes it easy for Friends to find and read epistles and that I can use to create links to for my magazine, the Friend. best wishes, Jez Smith <http://quakerepistles.wordpress.com/>

Many thanks to Rachel Brett, representative for Human Rights and Refugees at QUNO for her visit to Turku in August. Friends from Turku and Helsinki came to share lunch and hear about her work.

A heartfelt thank you to the Ekenäs group for their hospitality on 4.10.2009. Synnöve, Maija and Matti

Summer shindig at Belhaven school - Terho Huusko

I had a great week with about 60 other young people connected with Quakers. The theme for the week was freedom. We had some different tales about freedom including a woman from Iraq who had been in prison 3 years for being politically active. I was in the sports group and a presenter in the evening show. It was great fun and thank you for helping me to go there.

From *This We Can Say, Australian Quaker Life, Faith and Thought* (chosen by Ulla Krekola)

I believe art is a necessity for everyone, and not a luxury for the few. Art is an essential part of the trinity of life's values. There are three spiritual values and three only: goodness, truth and beauty and these three are interwoven into the fabric of our personalities. Ernest Unwin, 1935

I love music, yet a hundred years ago, and still more in the hundred years before that, Quakers disapproved of music as liable to distract a person's thoughts from God. Yet throughout human history music has always been a means of spiritual uplift and intercession, from the beating of a hollow log to the mystical heights of Palestrina or Handel in *Messiah*. It can sometimes lift me onto a different plane where I feel almost in tune with the universe. I don't think that it is distracting me from God. I think it is part of God. Kelsey Aves, 1996

FYM Meeting for Worship for Business and Ystävien Uskonnollinen Seura Kveekarit ry's Autumn Meeting was held on 31.10.2009 at Kveekarikoti Vaasankatu 4 C 53, Helsinki.

Helsingin hartausryhmän sunnuntaikokoontumispaikka siirtyy väliaikaisesti Vaasankadulle **joulukuun alusta tammikuun 18. päivään asti** Kepan kokoustan remontin vuoksi. Keskiviikkokokoon-tuminen on aikaistettu **klo 17:**ksi.

~~~~~

Olisiko sinulla hiukan aikaa auttaa Moskovan Kveekarikotia (Friends House Moscow)? Ehkä juuri nyt olisi oikea aika hankkia erä lumisia maisemakuvia joului- tai uudenvuodenkortteiksi? Näiden myynti on iso apu varainkeruussa. Noutamalla kortit saa ilman postituskuluja ja viiden kortin hinta on £2, 15 % alennuksella ostettaessa 50 kappaletta (voi ottaa vapaasti erilaisia kortteja). Soita meille numeroon +44 1584 875206 ja tee tilaus, tai lähetä sähköpostia (roger.bartlett1@googlemail.com). Ystävyydellä, Roger ja Wendy Bartlett, FHM tukiryhmän apulaiskirjurit

~~~~~

Olen äskettäin perustanut blogin Kveekariepistoloille. Toivoisin Ystävien (sinun?) lähettävän minulle epistoloita julkaistavaksi! Tavoitteeni on luoda sivusto, josta Ystävien on helppo löytää ja lukea epistoloita ja jonne voin viitata verkkosivuille the Friend-lehdessäni. Parhain terveisin, Jez Smith
<http://quakerepistles.wordpress.com/>

~~~~~

Kiitos Rachel Bretteille. Tämä QUNOn edustaja tuli Turkuun vierailemaan elokuussa, jolloin hän puhui työstään ja söi turkulaisten ja helsinkiläisten Ystävien kanssa.

~~~~~

Sydämellinen kiitos Tammisaaren ryhmälle!
Olimme erittäin otettuja vieraanvaraisuudestanne 4.10.2009.
Synnove, Maija ja Matti

Kesäkokoontuminen Belhavenin koululla - Terho Huusko

Vietin upean viikon noin 60 muun Kveekareihin liittyvän nuoren kanssa. Viikon aiheena oli vapaus. Meillä oli erilaisia tarinoita vapaudesta, mukaan lukien irakilaisesta naisesta, joka oli ollut kolme vuotta vankilassa poliittisesta aktiivisuudesta. Olin mukana urheiluryhmässä ja esittäjänä iltaohjelmassa. Tosi kivaa oli – kiitos, kun autoitte minut sinne.

~~~~~

Kirjasta *This We Can Say, Australian Quaker Life, Faith and Thought* (Ulla Krekolan valittuja)

Rakastan musiikkia ja kuitenkin sata vuotta sitten ja vielä enemmän sata vuotta ennen sitä kveekarit paheksuivat musiikkia sanoen, että musiikki on taipuvaista harhauttamaan ihmisen ajatukset pois Jumalasta. Kuitenkin, kautta koko inhimillisen historian musiikilla on aina ollut tärkeä rooli henkisenä ylevöitymisenä ja esirukouksena, aina onton halon hakkaamisesta Palestrinan tai Händelin Messiaan mystiseen korkeuteen. Musiikki voi ajoittain nostaa minut toiselle tavalle, jossa tunnen olevani yhteydessä maailman-kaikkeuteen. En usko, että se nenittäisi minut Jumalasta. Mielestäni se on osa Jumalaa.
Ernest Unwin, 1935

Uskon, että taide on välttämättömyys meille kaikille, se ei ole vain harvojen ylellisyyttä. Taide on olennainen osa elämän kolminaisuuden arvoja. On olemassa kolme ja vain kolme hengellistä arvoa: hyvyys, totuus ja kauneus ja nämä kolme ovat kudottuina meidän persoonallisuuteemme luontaisesti.
Kelsey Aves, 1996

~~~~~

Suomen Vuosikokouksen Työhartauskokous ja Ystävien Uskonnollinen Seura Kveekarit ry:n syyskokous pidettiin 31.10.2009 Kveekarikotiin Vaasankatu 4 C 53, Helsinki.

Paikkoja, joissa sielu lepää – Aino Vesanen

Euroopan ja Lähi-idän nuorten kveekareiden kevätkokouksen kuluessa vierailimme monissa uskonnollisissa paikoissa: Maaloulassa -viimeisessä kylässä, jossa vielä puhutaan arameaa- ja sen kirkkojen pääsiäismessuissa, maroniittikirkossa keskellä Damaskosta, shiialaisille tärkeässä Sayida Zeynabin moskeijassa, sekä Pyhän Paavalin jalanjalkia seuraten mm. Pyhän Ananiaksen kappelissa vanhassa kaupungissa. Erityisesti minulle jäi kuitenkin mieleeni kaksi paikkaa: Pieni Mar Mousa al-Habashi- luostari keskellä erämaata, sekä suuri Umaidjadi-moskeija keskellä pääkaupungin vilinää.

Mousa al-Habashin (Mooses Abyssinialaisen) luostari on ollut olemassa luostarina ainakin 600-luvulta lähtien, mutta viimeiset pari sataa vuotta se on rapistunut hylättynä, kunnes italialainen munkki Paolo Dall'oglio löysi paikan uudelleen ja alkoi kunnostaa sitä vuonna 1984 . Munkit ja nunnat (!) palasivat Mar Mousaan vuonna 1991. Paolo Dall'oglion johdolla he halusivat tehdä siitä "paikan, jossa Jeesuksen rakkaus muslimeja kohtaan voisi ruumiillistua (Ks. <http://www.deirmarmusa.org/page/JohnHaugheyHopeeng.HTM>) Nykyään luostarissa asuu yhdeksän munkkia ja nunnaa. Kuka tahansa on tervetullut Mar Mousaan ja voi viettää siellä päiviä, viikkoja tai jopa kuukausia antaen vastineeksi taloudellista ja talkooapua luostarin töissä omantuntonsa mukaan. Luostari vetää puoleensa myös paljon päiväretki-vierailijoita, ja pääsiäissunnuntaille ajoitetuille vierailulle taisimmekin osua paikalle tavallista vilkkaampaan aikaan. Pääsiäisateria, jota munkit, nunnat ja eri maista tulleet vierailijat jakoivat suurista padoista, riitti kuitenkin hyvin kaikille läsnäolijoille - länsimaalaisille ja syyrialaisille, muslimeille ja kristityille ja kveekareille..

Luostarin sydän on sen kirkko. Matalasta ovesta käydään sisään hämyiseen, suitsukkeen-tuoksuiseen luolaan. Seiniä koristavat ikivanhat, lohkeilleet, alun perin kolmelta eri ajalta kerrostuneet ja osittain entisöidyt freskot. Kuten monissa vanhoissa Egyptin

koptilaiskirkoissakin, on myös täällä lattia peitetty kauttaaltaan matoilla, ja reunoilla on tyynyjä ja pehmusteita kävijöiden istua. Seinän syvennyksiä koristavat ikonit ja palavat kynttilät. Paikan kansainvälisyydestä kertoo erikielisten Raamattujen rivi kirjahyllyssä (suomeksikin löytyy!), harvinaisen avaramielisestä ekumeenisuudesta puolestaan rauhankyyhky ja arabialainen kalligrafia-tekstiili seinällä muslimien rukoussuuntaa, qiblaa, osoittamassa.

Mikä rauha. Kynttilöiden valo, suitsukkeiden tuoksu ja vuosituhantisen rukouksen jättämät näkymättömät jäljet.. Tähän paikkaan olisin voinut vain jäädä. Umaidjimoskeija, Damaskoksen vanhankaupungin sydän, on massiivinen rakennus. Sen sisäpiha on suuri aukio, jonka keskellä ja reunakatosten alla liikuskeli ja istuskeli sekaisin muslimeja, turisteja, lapsiperheitä ja puluja. Ennen sisälle menoa turistinaisten on toki pukeuduttava moskeijalta lainattavaan, harmaaseen kaapuun, kaikkien jätettävä kengät ulkopuolelle sekä kunnioitettava eri sukupuolille määrättyjä huoneita moskeijan sisällä, mutta muuten kuka tahansa tuntui olevan tervetullut pikavisiitille tai oleilemaan vaikka koko päiväksi. Vaikka tällainen avoimuus taisikin liittyä erityisesti tämän moskeijan merkitykseen matkailunähtävyytenä, tuli minulle silti kotoisa ja tervetullut olo. Kävimme paikalla kahdesti: Toisella vierailulla eräs Damaskoksessa opiskelevan Ystävän imaami-ystävä kertoi meille sunnalaisesta islamista ja vastaili kysymyksiimme parhaansa mukaan.

Sen jälkeen hiljennyimme hartauteen. Siis todellakin - kveekarihartauteen piirissä keskellä moskeijan sisäpihaa (imaami pysyi kanssamme "tarkkailijana". Näin Damaskoksessa kokoontuva pieni hartausryhmä kuulemma tekee useinkin!

Katsoin erilaisia ihmisiä, leikkiviä lapsia, Jeesuksen nimikkominareettia, kuhertelevia puluja, sinistä taivasta ja Ystäviä ympärilläni. Tunsin moskeijan kauniit, vanhuuttaan hioutuneet kivimosaiikit jalkojeni alla ja vuosisatoja täältä korkeuksiin kaikuneet rukouskutsut ja Jumalan ylistyksen, ja olin onnellinen.

Miksi taas olo on jotenkin ärsyyntynyt? Miksi tuntuu, että muut on niin sujuvasanaisia, nokkelia ja älykkäitä, mutta minulla ei näytä olevan paljon sanottavaa? Miksi jotenkin tuntuu, etten kuulu joukkoon? Miksi suurin osa muiden vitseistä menee vähän ohi, olenko ihan eri aalloilla? Ei, syyrialainen kulttuuri ei ehtinyt tällä reissulla aiheuttaa minulle shokkia - positiivisen yllätyksen kylläkin.

Sen sijaan pari kevätkokouksen ensimmäistä päivää ihmeteltyäni sen tajusin: vika ei ole minussa, eikä näissä ihmisissä, vaan omani ja angloamerikkalaisen kulttuurin yhteentörmäyksessä. Eikä taida olla ensimmäinen kerta! Olen parin viime vuoden kuluessa viettänyt aikaani paitsi suomalaisessa (jäyhässä, vähäsanaisessa, varovaisessa, kaunistelemattomassa..miten sen kukakin tahtoo määritellä) keskustelukulttuurissa, myös solahtanut mukaan esimerkiksi egyptiläisten meininkiin. Sitä sanoisin tunteelliseksi ja temperamenttiseksi, vähemmän älyllistä analyysia ja paljon uskonnollisia ilmauksia sisältäväksi. Samalla myös englanninkieleni on päässyt hieman rapistumaan.

Hyppäys tästä nuorten, angloamerikkalaisten tai siitä paljon vaikutteita saaneiden, erittäin sujuvasti englantia puhuvien kveekareiden joukkoon on suuri. Heidän keskustelukulttuuriaan voisin kuvata kenties sanoilla älyllinen, nokkela, analysoiva, kaunopuheinen ja sivistynyt. Aikaisemmin olen mieltänyt mm. tämän kaunopuheisuuden nimenomaan kveekaripiireissä tyypilliseksi tavaksi, mutta luulenpa, että kyse on tässäkin enemmän yleisistä kulttuurieroista. Sen sijaan tietty sivistyneisyys, monista asioista paljon tietäminen lienee merkki siitä, että kveekareiden joukossa on syystä tai toisesta enemmän korkeasti koulutettuja ihmisiä kuin perusduunareita.

Tämä oli mielenkiintoinen havainto. Olen jotenkin viime vuosina mieltänyt itseni vain yksinkertaisesti "länsimaalaiseksi" (vrt. esimerkiksi Lähi-idän ihmisiin), karkeasti ottaen samaa kulttuuria edustavaksi, kuin muutkin länsieurooppalaiset, ja tottuneeksi kansainvälisiin tilanteisiin. Olin unohtanut, että meidän "länsimaalaistenkin" välillä on paljon eroavaisuuksia. Samalla tapaa käyttämäni termi "angloamerikkalainen" on varmasti karkea yleistys, joka niputtaa yhteen hyvin monenlaisia ihmisiä tapoineen. Tähän yhteyteen en kuitenkaan löytänyt sopivampaakaan sanaa puhumaan asiasta "ulkopuolisen" näkökulmasta.

Eräs ystäväni kuvasi kulttuurierojamme osuvasti: "Angloamerikkalaiset ---- esittää sellaisiakin ajatuksia, joista ei ole ihan varma. Suomalaiset pohtii hiljaa, mitä mieltä oikeasti ovat ja mikä on tärkeintä asiassa ja ilmaisevat sen sitten tiiviisti. Sillä välin, kun suomalainen on mutkattomasti hiljaa, angloamerikkalainen alkaa ajatella, että nyt on jotain vialla, kun ei se puhu mitään. Tai, että onpas tuo suomalainen töykeä, kun ei sano mitään, vaikka suomalainen vain keskittyy vilpittömästi kuuntelemaan. Aa:t tuntuu korostavan kaikkea sanomaansa ylisanoilla, aivan kuin sanotusta vain siten tulisi totta."

Itselläni tämä kontrasti korostuu vielä enemmän kveekariyhteyksissä, sillä mielestäni tämä "suomalainen tyyli" on jotenkin "kveekarimaisempi", ja ylipäänsä uskonasioista puhuttaessa en kaipaa liikaa sanahelinää ja ylenpalttista älyllistämistä, mitä puolestaan angloamerikkalaisessa keskustelukulttuurissa - länsimaisen kveekarismien keskeisimmässä kontekstissa siis - näyttää olevan enemmän.

Kuulostaako tutulta? Ja tähän vielä se, että kansainvälisten kveekarikokousten yhteinen kieli on yleensä englantia, joka on kaiken lisäksi monien osallistujien äidinkieli. Ja huumorihan se on se kaikkein vaikein alue- monet vitseistä saattavat olla joko älyllisiä ja nokkelia (jatkuu s.6)

Marmousa:

Kirkon sisällä
Inside the church
I kyrkan

(kuvat / photos / bilder:
Kersten Harries)

(vaativat asiayhteyksien nopeaa tajuamista, jota puolestaan edeltää sanojen kääntäminen omalle kielelle) tai sitten suoraan kielellä leikkittelyä. Lisäksi ainakin minulle ominainen huumori on usein juuri tuollaista kielellä leikkimistä, ja onnistuu siksi parhaiten vain suomeksi. Onko se nyt sitten ihme, jos vitseistä moni menee yli hilseen ja tuossa joukossa tulee suomalaiselle "jurottajalle" vähän orpo olo? Ja uskoisin, että samoja tunteita kokevat monet muutkin, muista maista ja kulttuureista kotoisin olevat kveekarit - kaiketi sitä enemmän, mitä vähemmän englantia osaa ja mitä vähemmän on vastaaviin tilanteisiin joutunut aiemmin.

Minä lääkitsin loppuajan itseäni tiedostamalla näiden erojen olemassaolon ja muistamalla, että minun oma tyylini tehdä ja sanoa asioita on ihan ok, kunhan vain uskallan sen tehdä: ilmaista itseäni omalla tavallani. Tyylimme ovat vain erilaisia, eikä kumpikaan ole toista huonompi. Iso vaiva ei liene myöskään panostaa ystävällisiin sanoihin ja kohteliaisuuksiin. Tällä en tarkoita teeskentelemistä, vaan sitä, että voi uskaltautua sanomaan ääneen niitä positiivisia asioita, mitä tulee mieleen - minun ajatuksiani kun ei kukaan kuule eikä näe, jos en niitä lausu ääneen. Tämä on valitettava tosiasia myös kveekareiden seurassa, vaikka muuten hengenyhteys hiljaisuudessa löytyisikin.

Ja jos sanahelinän paljous hetkittäin ahdistaa, voi sen kuitata huumorilla ja käydä tarvittaessa vaikka ulkona jäähyllä. Kannattaa myös huomata porukassa ne muut hiljaiset, kukaties samoja tunteita läpikäyvät ihmiset, jotka saattaisivat ilahtua henkilökohtaisesti lähestyvistä Ystävistä, joka ei itsekään satu olemaan mikään papupata sanataituri.

Vasemmalla / To the left / Till vänster:

The YFs in a ravine-path from Ma'loula church to the town

Nuoret Ystävät pientä kanjonia kulkevalla polulla Ma'loulan kirkolta kaupunkiin

De Unga Vännerna på en bergsklyftsstig

Places where the soul can rest – Aino Vesanen

During the EMEYF spring gathering we visited many religious places: Ma'loula – the last village where they still speak Aramaic – and the Easter gathering in its church; a Maronite church in the centre of Damascus; the Sayida Zeynab mosque, important to Shi'ites; as well following in St Paul's footsteps to, among another places, the House of Saint Ananias in the old city. Two places in particular stuck in my mind: the small Mar Mousa al-Habashi monastery in the middle of the desert, and the big Umayyad mosque in the centre of the city commotion.

Mousa al-Habashi's (Moses The Abyssinian) monastery has been around since the 7th century, but has become dilapidated and had been abandoned during the last couple of hundred years until the Italian monk Paolo Dall'oglio found it again and started to get it back into shape in 1984. The monks and nuns (!) returned to Mar Mousa in 1991. Under Paolo Dall'oglio they wanted to make it "a place where Jesus' love towards Muslims could be personified (Ks. <http://www.deirmarmusa.org/page/JohnHaugheyHopeeng.HTM>) Nowadays nine monks and nuns live in the monastery. Anybody is welcome to come to Mar Mousa to spend days, weeks or even months in exchange for whatever financial or physical/practical assistance the visitor feels like giving. The monastery attracts a lot of day-trippers, and during our Easter Sunday visit we probably got there at one of its busiest times. The Easter meal, which the monks, nuns and visitors from different countries shared from large pots, was more than enough for everyone there – westerners and Syrians, Muslims, Christians and Quakers..

The heart of the monastery is its church. Through a low door you enter into a dim, incense-fragrant cave. The walls are decorated with ancient, peeling and partly restored frescos from three different ages. As in many old Coptic churches in Egypt, the floor here is also covered with carpets, and at the sides there are pillows

and padding for visitors to sit on. Recesses in the walls are decorated with icons burning candles. Different language versions of the Bible (there's even a Finnish version!) on the shelves tell the story of the internationality of the place, and you can see the uniquely open-minded ecumenity, from the pigeon of peace and an Arabic calligraphy-textile on the wall, pointing the qibla, the direction of prayer.

What peace. The light of the candles, the smell of the incense and the invisibles traces of a thousand years of prayer.. I could easily have stayed here. The Umayyad mosque, the heart of the old town of Damascus, is a massive building. Inside is a large square where Muslims, tourists, families as well as pigeons moved and sat together. Before entering tourists of course have to put on the grey kaapu, which can be borrowed from the mosque. Everyone has to leave their shoes outside and respect that there are different rooms for men and women inside the mosque, but otherwise anyone seemed to be welcome for a quick visit or even to spend the whole day there. Although this openness probably had something to do with the significance of this mosque as a tourist spot I still felt welcome and at home here. We visited twice: on the second visit an Imam, a friend of a Friend studying in Damascus, told us about Sunni-Islam and answered our questions as best they could.

Afterwards we held Meeting for Worship. Yep, Meeting for Worship in the centre of a mosque (the Imam was with us as an "observer"). Actually this is often how it goes for the small worship group in Damascus!

I looked at all the different people, children playing, Jesus' Tower, pigeons billing and cooing, blue sky and Friends around me. Beneath my feet I felt the mosque's beautiful stone mosaics, worn smooth with age, and the echo of the calls to prayer over the centuries, praising God, and I was happy.

Culture shock – Aino Vesanen

Why am I feeling somehow irritated? Why does it feel that everyone else is so fluent in speech, witty and intelligent, but I don't seem to have so much to say? Why do I feel in a way not belonging among them? Why do I seem to miss most of those jokes, am I totally on another wavelength?

No, the Syrian culture didn't cause me a shock during this short trip of mine- although a positive surprise it did. Instead, after a couple of days I realized what these feelings were about: there's nothing wrong with me, nor with these people, but it's about a collision between my own and the Anglo-American culture. And apparently, this was not the first time it happens to me!

I have during the couple of past years spent time in addition to the Finnish (unembellished, moderate, deliberative ..? Difficult to analyze one's own culture's characteristics from inside!) conversation culture, also settled in the Egyptian one. About the latter I would say that it's emotional, temperamental, including less intellectual analyzing and more religious expressions. And while I've been speaking mostly Finnish and Arabic my English has somewhat deteriorated.

A jump from this situation to among young Friends mostly from an Anglo-American background, or at least influenced by it a lot, is actually quite big. The conversation culture that I have encountered among them I could describe as intellectual, witty, analyzing, eloquent, polite and cultured. For example that eloquence I have before conceived just as a habit typical for the Quaker-circles in general but now I think that it's more a matter of a distinction between geographical/ language-specific cultures. The certain refinement and knowing a lot about many things I see, however, as a sign of that there are more highly educated than working-class people among us.

It was an interesting discovery. I have somehow counted myself first of all as a westerner (compared to the Middle-eastern for example), roughly of the same culture with the other western Europeans, and used to different international encounters. I had forgotten that there are many cultural differences among us "westerners", too. Likewise the term "Anglo- American" must be a rude lumping together a lot of different people, customs and habits, the very generalizing use of which I here apologize. But in this case it's the best word I found to talk about it from an "outsider's" viewpoint.

One Finnish friend of mine had a good description of these particular cultural differences in conversation: " The Anglo-Americans ---- express also thoughts that they are not really sure about. The Finns ponder quietly what their real opinions might be and what's the most important thing in the topic, and then express it concisely. Meanwhile the Finn simply stays quiet, the Anglo-American starts to think that now there must be something wrong because the former doesn't say a word. Or, that he's such a rude [unpolite] person because he doesn't speak anything- although the Finn is just sincerely concentrating in listening to his conversation-partner. And the Anglo-American seems to stress everything he says with some exaggeration, as if it was the only way to make those words come true".

For me this contrast is more emphasized in the Quaker connections, because in my eyes this "Finnish style" is somehow "more quakerly", as in general I don't miss a lot of (empty) words and intellectualization [rationalization?] when talking about matters of faith. And there seems to be more of that in the Anglo-American speech culture, which in turn is the most central and historical context of the Quakerism.

And added to this the fact that the common language used in the international Quaker events is normally English, (ctd p.9)

Handicraft on the church wall showing Muslims the prayer-direction
Kaiverrukset kirkon seinällä osoittavat muslimien rukoilusuunnan
Hantverk på kyrkoväggarna visar muslimerna böneriktningen

Friends at Umayyad mosque talking with the imam that came with us
Ystäviä Umayjadimoskeija puhumassa imaamin kanssa
Vänner vid Umayad moskén pratar med imamen som följde med oss

which is moreover the mother tongue for many of the attenders. And yes, the humour is the most difficult part! Many of the jokes might be clever and witty (and thus require grasping the relations between things quickly, prior to that having been translated the words from another language), or simply playing with words. Also for me the latter kind happens to be the most typical, and is therefore best done in Finnish.

So is it a wonder if the awkward Finn feels a bit astray sometimes? And I believe there are many others, Quakers from different countries and backgrounds, going through some of these feelings in the international connections. The more often the less English one can and the less one has been into similar situations before, I suppose. I medicated myself the rest of the time by being aware of these differences and remembering that my way of saying and doing things is ok as long as dare to do it: express myself in my own way. Our styles might be different, but none of them is inferior to the other. It is hardly a big trouble, either, to try to invest in friendly words and compliments. And by that I don't mean pretension, but simply saying out loud the positive things that come to my mind- no one is going to read my mind if I don't open my mouth myself. This is a lamentable fact even among the Quakers, although there would be some good spiritual connecting otherwise ;)

And if the continuous talking feels momentarily overwhelming, one can try to laugh at it and, why not, take break outside on a walk. It is also worth noticing among the crowd the other quiet ones. Who knows if they experience some of those very same feelings, and could be happy about a personal approach from a Friend who is not very talkative virtuoso of words, either?

(Kuvat / photos / bilder: Kersten Harries)

Platser där själen får ro – Aino Vesanen

Under vårmötet för unga kväkare från Europa och Mellanöstern besökte vi många platser med religiös anknytning : den underjordiska grottan i den sista byn där man ännu talar arameiska samt påskmässorna i kyrkorna där, maronitkyrkan i centrum av Damaskus och Sayida Zeynabi moskén - en viktig helgedom för shiiamuslimerna. Vi följde också i den heliga Paulus fotspår vid vårt besök i Sankt Ananias kapell i den gamla stadsdelen. Men det var speciellt två platser som stannade kvar i mitt minne: Mar Mousa al-Habashi, ett litet kloster mitt i öknen och den stora Umaidjadi moskén mitt i huvudstadens vimmel.

Mousa al-Habashi (Moses från Abyssinien) klostret har existerat som ett kloster åtminstone sedan 600-talet. Under de senaste två hundra åren har det emellertid fått förfalla och stå öde ända tills den italienska munken Paolo Dall'oglio återfann platsen och började iståndsätta klostret år 1984. Munkarna och nunnorna (!) återvände till Mar Mousa år 1991. Under Paolo Dall'oglios ledarskap ville de göra det till "en plats där Jesu kärlek för muslimerna skulle kunna förkroppsligas". (Se http://www.deirmarmusa.org/page/John_Haughey/Hopeeng.HTM). Idag bor nio munkar och nunnor i klostret. Vem som helst är välkommen till Mar Mousa för att tillbringa en dag, flera veckor eller t.o.m. månader där, men det är önskvärt att gästerna, i mån av möjlighet, bidrar med en penninggåva och också hjälper till vid talkoarbeten. Klostret är ett populärt mål för dagsbesök, och eftersom vi besökte klostret under påsk-söndagen kom vi nog dit under en ovanligt livlig dag. Påskmåltiden, som munkarna och nunnorna serverade upp ur stora grytor till gäster från många olika land, räckte bra till oss alla, västerlänningar och syrier, muslimer och kristna och också oss kväkare...

Kyrkan är klostrets hjärta. Man stiger in i den skumma, rökelsedoftande grottan genom en låg dörr. Väggarna pryds av uråldriga, flagande fresker från tre olika tidsperioder, en del av dem har blivit restaurerade. Såsom i många gamla egyptiska koptiska

kyrkor, är också golvet här betäckt av mattor, och det finns kuddar och sittunderlag längs väggarna för besökarna. Nischer i väggarna pryds av ikoner och brinnande ljus. En lång rad av biblar på många olika språk (t.o.m. på finska!) berättar om platsens internationella karaktär, en fredsduva vittnar om en ovanligt öppensinnad ekumenism och en arabisk kalligrafitextil på väggen utvisar riktningen, qibla, för muslimernas böner.

Vilken frid. Skenet från levande ljus, doften av rökelse, de osynliga spåren av böner sagda under tusentals år... Jag skulle gärna ha stannat kvar på den här platsen. Umaidjadi moskén, som bildar hjärtat av den gamla delen av Damaskus, är en massiv byggnad. Dess innergård består av en stor öppen plats. Där, och i de takbelagda gångarna längs sidorna, vimlade det av människor – muslimer, turister och barnfamiljer som vandrade omkring eller satt tillsammans omgivna av duvor. Innan en kvinnlig turist träder in i moskén bör hon klä sig i en grå kåpa, som tillhandahålls av moskén, alla bör lämna skorna utanför och respektera seden med olika rum i moskén för könen, men man fick också känslan av att vem som helst är välkommen på ett snabbt besök eller fast för att tillbringa en hel dag här. Den här öppenheten torde nog ha samband med just den här moskéns betydelse som turist sevärhet, men jag kände mig i alla fall välkommen och väl till mods. Vi besökte moskén två gånger: under det ena besöket berättade en imam, som var bekant med en Vän som studerar i Damaskus, för oss om sunna islam, han svarade också så gott han kunde på våra frågor.

Efter det stillade vi oss för andakt. Faktiskt – ett kvärkarandaktsmöte mitt på moskéns innergård (imamen blev kvar med oss som "observatör"). Den lilla andaktsgruppen som möts i Damaskus lär göra detta t.o.m. ganska ofta! Jag såg människor av alla olika slag, lekande barn, minareten uppkallad efter Jesus, kuttrande duvor, den blåa himlen och Vännerna runtomkring mig. Jag kände de gamla, av åren slipade vackra stenmosaikerna under mina fötter, förnam kallelserna till bön som ljudit härifrån under århundradens lopp och lovordandet av Gud, jag var lycklig.

Kulturchocken – Aino Vesanen

Varför känner jag mig på något sätt irriterad igen? Varför tycker jag att de andra har så lätt att uttrycka sig och är så intelligenta, medan jag inte verkar ha mycket att säga? Varför känns det på något sätt, som om jag inte tillhörde gruppen? Varför går största delen av de andras budskap lite förbi, är jag helt på en annan våglängd? Nej, den syriska kulturen hann inte på den här resan ge mig någon chock – däremot en positiv överraskning.

Däremot förstod jag efter att ha undrat över det under ett par dagar i början av vårmötet: att det inte var fel på mig, och inte på de här människorna, utan det var en kollision mellan min egen och den angloamerikanska kulturen. Och det var inte första gången! Under de senaste åren har jag förutom att jag har tillbringat tid i den finska (kärva, fåordiga, försiktiga, osminkade... hur man nu vill uttrycka det) samtalskulturen, också hamnat i sällskap med till exempel egyptier. Den kulturen skulle jag kalla känslös och temperamentsfull, den innehåller mindre intellektuell analys och mycket religiösa uttryck. Samtidigt har mina engelska språkkunskaper också hunnit rosta lite.

Språnget är stort från det till den här gruppen av unga kväkare, som är angloamerikaner eller som fått mycket intryck av dem, och som talar engelska obehindrat. Deras samtalskultur skulle kanske kunna beskrivas som intellektuell, snabbtänkt, analyserande, vältalig och civiliserad. Tidigare har jag uppfattat bl.a. den här vältaligheten som ett drag typiskt just för kväkarkretsar, men jag tror i alla fall, att det här är fråga om mer allmänna kulturskillnader. Däremot torde en viss bildning, att veta mycket om många saker vara ett tecken på att det bland kväkarna av en eller annan anledning finns fler högutbildade personer än arbetare.

Det här är en intressant iakttagelse. Under de senaste åren har

jag på något sätt bara helt enkelt uppfattat mig själv som en "västerlänning" (jfr till exempel med människor från Mellanöstern), grovt sett som en som representerar samma kultur som övriga västeuropéer och som är van vid internationella situationer. Jag hade glömt, att det finns stora skillnader också mellan oss "västerlänningar". På samma sätt är säkert termen "angloamerikansk" som jag använder säkert en grov generalisering, som buntar ihop mycket olika människor med olika vanor. I det här sammanhanget hittade jag dock inte något lämpligare ord för att tala om saken från den "utomstående" synvinkel.

En av mina vänner beskrev träffande våra kulturskillnader: "Angloamerikanerna ..... presenterar också sådana tankar, som jag inte är riktigt säker på. Finnarna funderar tyst över vad de egentligen tycker och vad som är viktigast i frågan och uttrycker det sedan koncentrerat. Under tiden som finnen helt enkelt är tyst, börjar angloamerikanen tänka, att något är fel när finnen inte säger någonting. Eller, att nog är den där finnen oartig när den inte säger någonting, fast finnen bara uppriktigt koncentrerar sig på att lyssna. Angloamerikanerna verkar betona allt de säger med överord, som om det de har sagt först då skulle bli sant."

För mig blir den här kontrasten särskilt tydlig i kväkarsammanhang, för enligt min åsikt är den här "finska stilen" på något sätt mer "kväkaraktig", och överhuvudtaget längtar jag inte efter alltför mycket ordbrus och överdrivet intellektualiserande, vilket det å andra sidan verkar finnas mer av inom den angloamerikanska samtalskulturen – alltså inom den västerländska kväkardomens centralaste kontext.

Låter det bekant? Och dessutom är det gemensamma språket på internationella käkarmöten i allmänhet engelska, som till på köpet är många deltagares modersmål. Och humorn är det allra svåraste området – många vitsar kan vara antingen intelligenta eller fyndiga (forts s.12)

Ma'loula

(kräver att man snabbt fattar sammanhanget) eller också direkt ordlekar. Dessutom är min humor ofta just lekar med ord, och lyckas därför bäst på finska. Är det då något under, att många vitsar övergår ens förstånd och att en finsk historieberättare känner sig lite ensam i det sällskapet? Och jag skulle tro, att många andra, kväkare från andra länder och kulturer känner lika – ju mer så desto mindre engelska de kan och desto ovanare de är att vara i motsvarande situationer.

Jag tröstade mig själv resten av tiden med att inse att dessa skillnader finns och att minnas att min egen stil att göra och säga saker är helt ok, om jag bara törs uttrycka mig själv på mitt eget sätt. Våra stilar är bara olika, den ena är inte sämre än den andra. Det är inte heller stort besvär att satsa på vänliga ord och artigheter. Med det menar jag inte att göra sig till, utan att våga säga högt de positiva saker, som man kommer på – eftersom ingen hör eller ser mina tankar, om jag inte säger dem högt. Det är tyvärr ett faktum också bland kväkarna, även om man annars finner andlig gemenskap i tystnaden. Och om mängden ordbrus stundtals ger ångest, kan man klara av det med humor och vid behov gå ut och ta en paus. Det lönar sig också att i gruppen observera andra tysta, vem vet de kanske har samma känslor, och skulle bli glada över en Vän som närmar sig personligen, och inte själv heller råkar vara någon pratkvavn och ordkonstnär.

*Till vänster: Sayyidah Zaynab moské
Vasemmalla: Sayida Zeynabin moskeija
To the left: Sayyidah Zaynab Mosque*

(Bilder / kuvat / photos: Kersten Harries)

Joitain tunnelmia Aegnan saaren matkalta – Antti Pelkola

Kveekarien historiassa on monia opettavia kertomuksia siitä kuinka Ystävät ovat lähteneet väkivallan keskelle, tai sen jälkeen, rakentamaan rauhaa. Aegnan saarelle tekemämme matka ei kuitenkaan ole tässä suhteessa haasteellinen. Merirosvojen ja valloittajien tukikohdasta saari on muuttunut tallinalaisten noin tunnin lauttamatkan etäisyydellä kaupungista olevaksi vapaa-ajan ja retkeilyn paikaksi.

Kansallispuiston tapaan hoidettu saari antoi vaikuttavan ympäristön ryhmälle suomalaisille kveekareita viettä. Huomasimme että jo lyhyt matka Helsingistä muuttaa luontoa; saaren männyt ovat erilaisia kuin Suomenlahden pohjoispuolella.

Kävelimme pitkin aluetta polkuja pitkin tutustuen merkittyjen kasveista ja puista ja muusta luonnosta kertovista tauluista. Aluetta hoitaa osittain "vabatahtlik päästeryhm" vapaasti käännettynä vapaaehtoinen pelastus/suojelu ryhmä.

Meille tuli myös mahdollisuus löytää paikka hartauskokouksen viettoon. Hartaudesta nousi useita puheenvuoroja. Syviä ja ytimeen meneviä.

Tallinnan ja Helsingin välille on suunnitteilla tunneli. Me pääsimme kuitenkin vielä hyvin, huolimatta voimakkaan merenkäynnin, pikalaivalla.

Meri on avoin Tallinnan edustalla. Helsingin saaristo on suojannut.

Suuret kiitokseni Ystävällemme Anna-Leena Vierumäelle.

Kesän muistoja! – Matti Mäkelä

Joukko kveekareita teki kesämatkan Tallinnan edustalla olevalle Aegnan saarelle 19.7.2009. Sää oli epävakaisia, mutta meillä oli onnea matkassa. Aurinko paistoi aamusta alkaen lähtiessämme Helsingistä Linda-Linen laivalla Tallinnaan. Siellä Anna-Leena odotteli meitä jos satamassa. Pian pääsimme siirtymään pieneen Juko laivaan, jolla jatkoimme määränpäähämme Aegnan saarelle. Saari on historiallinen ja on ollut monen riidan ja sodan runtelema.

Tällä hetkellä saari on lähinnä matkailukäytössä. Ja matkailun kehittelyyn sillä on mainiot edellytykset. Siellä on runsaasti tilaa ja luontoa. Voin lämpimästi suositella. Olimme varmaan kaikki positiivisesti yllättyneitä matkakohteesta. Saarella nauttimamme ruoka oli sellaista konstailematonta tavallista hyvää maalaisruokaa.

Ruokailun jälkeen pienen matkaa käveltyämme löysimme myös mainion paikan pitää hiljainen hartaus ja se oli kokemus sinällään istua luonnon keskellä taivasalla tunti hiljaa, kuunnellen luonnonääniä. Hiljaisuuden jälkeen olikin sitten aika lähteä astelemaan kohti satamaa.

Tuuli oli päivän aikaan navakoitunut ja alkanut kerätä pahan näköisiä pilviä. Tässä vaiheessa aloimme saada myös tekstiviestejä, että paluomme Helsinkiin siirtyy puoleen yön. Juko laivalla ollessa alkoi sataa rankasti, vielä Tallinnassa katsoimme, kun taivas syyti vettä. Olimme onnessamme siitä, että saarimatalla ei satanut. Lindan laivatkin lähtivät kuten piti. Syy viivästyksen ei olisi ollutkaan tuuli, vaan toisen Lindan aluksen konerikko. Laiva kulki, mutta hitaasti ja matkaan meni aikaa kaksin verroin.

Pyydän tässä yhteydessä vielä kiittää kaikkia osanottajia. Te olitte kaikki ihanaa matkaseuraa. Oli todella mukava olla kanssanne yhteisellä reissulla. Erittäin paljon kiitoksia myös Anna-Leena Vierumäelle Tallinnaan osallistumisestasi matkan järjestelyihin! Nyt voimmekin alkaa odotella uutta kesää. Vielä kerran kiitoksia kaikille!

Some of the flavour of the trip to Aegna – Antti Pelkola

There are many educational stories from Quaker history about how Friends have stepped into violent situations or the aftermath of violence in order to build peace. Our trip to the island of Aegna however didn't encounter this kind of challenge. The island has changed from being a base for pirates and other invaders to being a place for excursions and spending free-time about an hour's ferry ride away for Tallinnites from the city.

The island is treated like a national park and provided impressive surroundings for the Finnish Quakers to spend time in. We noticed how the short trip from Helsinki changed the nature; the pines of the island are different to those on the northern side of the Gulf of Finland.

We walked through the area along paths checking out the plants and trees which had been marked on information boards and with other information about the nature. The area is taken care of partly by "vabatahtlik päästeryhm", which, freely translated means 'the voluntary rescue/protection group'.

We also had the chance to find somewhere to hold Meeting for Worship. Several people spoke during MfW; words which went deep to the core.

A tunnel is being planned to go between Helsinki and Tallinn. We made it there fine however on the express boat, regardless of the rough sea.

The sea is open in front of Tallinn. Helsinki is protected by the archipelago.

A big thank you to our Friend Anna-Leena Vierumäki.

Summer Memories – Matti Mäkelä

A group of Quakers made a summer trip to the island Aegna, off Tallinn, 19.7.2009. The weather was unsettled, but we fortunate on our trip. The sun shone when we left Helsinki for Tallinn with Linda-Line in the morning. Anna-Leena was waiting for us at the harbour. Soon we transferred to the small boat Juku, and continued on our way to our destination, Aegna. It is a historic island and has been ravaged by many feuds and wars.

At the moment the island is chiefly a travel spot. And it has excellent credentials for further development; lots of space and nature in abundance. I recommend it. We were all positively surprised by the island, where the food we enjoyed was good, unpretentious country food fare.

After eating and a short walk we found an excellent place for Meeting for Worship. It was an experience in itself to sit silent for an hour outdoors, listening to the sounds of nature. After Meeting it was time to set off for the harbour.

The wind had got up during the day and some ugly looking clouds had begun to form. At this point we also started receiving text messages that our return to Helsinki would be delayed till midnight. While on Juku it started raining heavily, even when arriving in Tallinn, we watched water pouring from the skies. We were lucky that it didn't rain on the island trip. Linda-Line operated as it was supposed to. The reason for the delay wasn't the wind at all, but a breakdown on another Linda-Line boat. The boat went, but slowly and the trip took twice as long as it should.

I would like to thank all the people who received us. You were wonderful company. It was really nice to be with you on the trip. Very many thanks to Anna-Leena Vierumäki for arranging everything. Now we can start the wait for the next summer. Thanks again to everyone!

Aegna – matkakuvia / pictures from the trip (Matti Mäkelä)

Tallinnan satamassa / At Tallinn harbour

Aegna-saarella / On the island of Aegna

Juku – laiva / The boat "Juku"

Maija, Pirkko, Erja, Aino, Eivor, Kari, Antti, Anna-Leena

Autumn trip to Tallinn – Cynde Sadler

Thank you Tallinn people and everyone else who came to Tallinn on September 12.2009. It was a fantastic day in every way! The people from Sillanmäe were LOVELY and gave a wonderful heart-felt description of their plight with the children of Sillanmäe and surrounding 'dying villages'.

The most recent news from them is that they must leave their premises of ten years but have been promised a larger one. The present premises did not allow over night stays but the new one will have no such restrictions so they are hoping to expand their services to include an over-night refuge for children temporarily in need.

They went on to explain that the drug and alcohol abuse situation among the parents of these children is prevalent so on occasion these children need a place to run to. They pointed out that it is NOT always the best solution to send these children into foster care, which can happen if authorities are called, but a one-night refuge can be a safe haven until the immediate danger is over. They felt strongly that in most cases whole family care and keeping children with their families is the best solution in the long run rather than separation into foster care.

These people are doing wonderful work in what seems to be a hopeless situation (proving there is always hope!!) and with so little support from local or national authorities. Some Finnish Friends have elected to donate but international banking fees take away a lot of good money the project could better use themselves. Yesterday, I discovered they had two suggestions that I could help with. One was PayPal which I understand less but am willing to learn and the other was MasterCard or VISA which I DO understand and can use. If anyone would like to donate to them please let me know, and I can either take your money into my

account and send it via MasterCard or tell you how you can do it yourselves.

After the Sillanmäe people talked we had a wonderful Palestinian lunch cooked up with authentic ingredients by kitchen master Steve Ford who never fails to please! YUM! The lunch was bustling with conversation.

Afterwards we heard Steve and Myra tell about their three weeks in Palestine and Israel. It opened our eyes to a situation which is quite unlike the propaganda the media fill us with. We were very moved by many of the things we heard. We would LOVE to have them and are planning to get Steve and Myra over here to Finland to present their presentation to a wider audience, hopefully in mid November or late January.

All in all it was a wonderful day. Thank you so much to those who organized it.

Cynde Sadler, who managed to squeeze in acquiring yet another Estonian cool hat!

cool.hat@nbl.fi

From the Yahoo Quaker discussion forum

– Anna-Leena Vierumäki

I still feel good and energised since yesterday (12.9.)! Thanks to Pirkko, Synnöve, Cynde and Jocke for coming to greet us Estonian F(f)riends! Yesterday, in addition to Finnish Friends, Steve, Myra, Vadim, Lena, Oleg, Päivi and I were also present. After Meeting for Worship came Ilvi and a smiling young man who name I unfortunately can't remember.

(continued on p.17)

I'll add a little to Cynde's excellent description of yesterday:

- In summer the Sillamäe children's centre, "Kodusoojus", led by Vadim organised a summer camp and there were plenty of participants. The camp was certainly the highpoint of the summer for many of the children!
- The new place which the children's centre has to move into is in need of refurbishment. The Tallinn Quakers promised that we could help with painting and other practical things one weekend. Anybody interested are very welcome to come on the Sillamäe trip! (The date hasn't yet been decided but we'll let you know when it is later.)
- Vadim, Lena and Oleg offer heartfelt thanks for the support that Kodusoojus-centre has received from Finnish Friends!

A little more information about Kodusoojus children's centre

Kodusoojus, Eesti, 40232, Sillamae, Rumjantsevi 4 (2 korrus).
Tel: GSM: +372 53 909826

Here you can get acquainted with our activity, with our plans and hopes. We shall try to tell you about that place where we live, and to tell what us worries.

So, the Children's center "The House cosiness" is that place, where children are guarded from policy and nationalism in their any display. Because we know, children from any country and of any nationality are always capable to find common language with

each other.

Our center is that place where the child who has got in a trouble will receive consolation and help. Because we know, tears of insults of a child in due course can turn to greater problems for an offender.

Our center is an opportunity for each child to open his talents and to feel confidence of his own forces. Because we know, a neglected child sometimes lives and with parents.

The Children's center "the House cosiness" helps children in their studies and gives an opportunity to spend their free time with advantage for themselves. Because we know, wasting time will finally cause a crime.

Our center teaches children to realize the meaning of "good and evil" and shows them the right way of living, filling up their spiritual emptiness. Because we know, if we don't show them what good is, evil will surely come to their lives itself.

There is no indifference in the Children's center "The House cosiness" – the indifference of adults causes the tragedy of children. We show our children the way to protect themselves from drug taking and alcohol drinking. Because we know, it is a disease and death for children themselves and also a tragedy for their relations.

In our center children get an ecological education. If a person doesn't feel himself a part of the ecosystem, he won't take care of the nature.

The Children's center "The House cosiness" bases on real care of children in its work. Because we know, you cannot help children only declaratively. We work with children every day, purposefully and use the system of individual approach to every child."

Syysmatka Tallinnaan – Cynde Sadler

Kiitos tallinnalaisille ja kaikille muillekin, jotka saavuitte Tallinnaan syyskuun 12.2009. Päivä oli kaiken kaikkiaan fantastinen! Sillanmäen ihmiset olivat IHANIA ja he antoivat ihastuttavan sydämellisen kuvauksen ahdingostaan Sillanmäen ja sitä ympäröivien 'kuolevien kylien' lasten kanssa.

Viimeisin tieto heiltä on, että heidän on lähdettävä tiloista, jotka heillä ovat olleet kymmenen vuoden ajan, mutta heille on luvattu suuremmat tilat.

Nykyisissä tiloissa ei voinut yöpyä, mutta uusissa ei ole tällaista rajoitusta, joten he toivovat voivansa laajentaa palvelujaan sisältämään yösijan sitä tilapäisesti tarvitseville lapsille. He kertoivat edelleen, että lasten vanhempien huumeiden ja alkoholinkäyttö on yleistä, joten toisinaan lapset tarvitsevat turvapaikkaa.

He huomauttivat, että sijaiskotiin lähettäminen ei aina ole paras ratkaisu, joka saattaa tapahtua jos viranomaisiin otetaan yhteyttä, mutta yhden yön turvapaikka voi toimia suojana, kunnes välitön vaara on ohi. He olivat vakuuttuneita, että useimmissa tapauksissa koko perheen hoitaminen ja lasten pitäminen perheissään on pitkällä tähtäimellä paras ratkaisu, eikä erottaminen sijaiskotiin.

Nämä ihmiset tekevät hienoa työtä toivottomalta vaikuttavassa tilanteessa (todistaen, että aina on toivoa!!) ja hyvin vähällä tuella paikallisilta tai kansallisilta viranomaisilta. Jotkut suomalaiset Ystävät ovat päättäneet antaa rahallista tukea, mutta kansainväliset pankkikulut vievät paljon hyvää rahaa, jota projekti voisi itse paremmin käyttää. Eilen törmäsin kahteen ehdotukseen heiltä, joiden kautta voisin auttaa. Toinen oli PayPal, josta ymmärrän vähemmän, mutta olen kiinnostunut oppimaan ja toinen oli MasterCard tai VISA, jotka KYLLÄ ymmärrän ja joita osaan käyttää.

Jos joku haluaa lahjoittaa, ottakaa minuun yhteyttä ja minä voin joko ottaa rahat tililleni ja lähettää ne MasterCardin välityksellä, tai voin kertoa, miten voitte tehdä sen itse.

Sillanmäen ihmisten puhuttua meillä oli ihana palestiinalainen lounas keitettynä aidoista raaka-aineista keittiömestari Steve Fordin toimesta, jonka taitoihin voi aina luottaa! NAM! Lounas oli keskusteluntäyteinen.

Jälkeenpäin kuulimme Steven ja Myran kertovan kolmesta viikostaan Palestiinassa ja Israelissa. Se avasi silmämme tilanteelle, joka on varsin erilainen kuin propaganda, jota media meille tuputtaa. Liikutuimme kovasti monista kuulemistamme asioista. Ottaisimme heidät KERNAASTI vieraaksi ja suunnittelemmme Steven ja Myran toimittamista tänne Suomeen pitämään esitelmänsä laajemmalle yleisölle, toivottavasti marraskuun puolivälissä, tai tammikuun loppupuolella.

Kaiken kaikkiaan päivä oli ihana. Suurkiitokset sen järjestäneille.

Cynde Sadler, joka onnistui mahduttamaan taas yhden päheän Eestiläisen hatun hankinnan!

cool.hat@nbl.fi

Yahoo - foorumijuttua

- Anna-Leena Vierumäki

Eilisestä päivästä (12.9.) jäi hyvä ja energisoitunut olo! Kiitos Pirkko, Synnove, Cynde ja Jocke, että tulitte tervehtimään meitä Viron Y(y)stäviä! Meitä oli eilen paikalla Suomen Ystävien lisäksi Steve, Myra, Vadim, Lena, Oleg, Päivi ja minä. Hartauden jälkeen seuraamme liittyivät vielä Ilvi ja hymyilevä nuori mies, jonka nimeä en valitettavasti tiedä.

(jatkuu s.19)

Vielä pari sanaa täydennyksenä Cynden mainioon kuvaukseen eilisestä:

- Kesällä Vadimin vetämä Sillamäen lastenkeskus "Kodusoojus" oli järjestänyt lasten kesäleirin ja osallistujia oli ollut runsaasti. Leiri oli varmasti monelle lapselle kesän kohokohta!

- Uudet tilat, joihin lastenkeskuksen täytyy muuttaa, kaipaavat remontointia. Me Tallinnan kveekarit lupasimme, että voisimme tarjota maalausapua tai muuta käytännön remonttiapua jonakin viikonloppuna kykyjemme mukaan ja kaikki halukkaat ovat tietenkin tervetulleita mukaan Sillamäen retkelle! (Päivää ei ole vielä päätetty, mutta infoamme asiasta tuonnempana.)

- Vadim, Lena ja Oleg kiittivät sydämestään Suomen Ystäviä Kodusoojus-keskuksen saamasta tuesta!

Hiukan lisää tietoa Kodusoojusin lasten keskuksesta

Kodusoojus, Eesti, 40232, Sillamae, Rumjantsevi 4 (2 korrus). Puh:
GSM: +372 53 909826

Täällä voit tutustua toimintaamme, suunnitelmiumme ja toiveisiimme. Yritämme kertoa, missä me elämme ja mikä meitä huolettaa.

Lasten keskus "The House cosiness" on siis se paikka, jossa lapsia suojellaan politiikalta ja nationalismilta. Sillä me tiedämme, että lapset kaikista maissa ja kaikista kansoissa pystyvät aina löytämään keskenään yhteisen kielen.

Keskuksemme on paikka, josta vaikeuksiin joutunut lapsi saa lohtua ja apua. Sillä me tiedämme, että lapsen loukkausten kyöneleet voivat johtaa suurempiin ongelmiin rikollisena.

Keskuksemme on mahdollisuus kullekin lapselle avata lahjakkuutensa ja kokea luottamusta omiin voimiinsa. Sillä me tiedämme, että heitteille jätetty lapsi joskus elää vanhempiensa kanssa.

Lasten keskus "the House cosiness" auttaa lapsia opinnoissa ja antaa mahdollisuuden viettää vapaa-aikaansa rakentavasti. Sillä me tiedämme, että ajanhukka lopulta johtaa rikokseen.

Keskuksemme opettaa lapsia ymmärtämään "hyvän ja pahan" merkityksen ja osoittaa heille oikean elämäntavan, täyttäen heidän henkisen tyhjyytensä. Sillä me tiedämme, että jos emme osoita heille hyvää, pahuus saapuu varmasti itse heidän elämiinsä.

Lasten keskus "The House cosinessissä" ei ole välinpitämättömyyttä – aikuisten välinpitämättömyys aiheuttaa lasten tragedian. Me opetamme lapsillemme tavan suojella itseään huumeiden käytöltä ja alkoholin juomiselta. Sillä me tiedämme, että se on sairaus ja kuolemaksi lapsille itselleen, kuin myös tragedia heidän suhteilleen.

Keskuksessamme lapset saavat ekologisen kasvatuksen. Jos ihminen ei koe itseään osaksi ekosysteemiä, hän ei huolehdi luonnosta.

Lasten keskus "The House cosiness" pohjaa toimintansa todelliseen lapsista huolehtimiseen. Sillä me tiedämme, että lapsia ei voi auttaa vain julistuksilla. Me työskentelemme lasten parissa joka päivä, tarkoituksellisesti ja käytämme yksilöllisen lähestymisen systeemiä joka lapseen."

Höstresan till Tallinn – Cynde Sadler

Ett tack till alla i Tallinn och till alla dem som kom till Tallinn den tolfte september 2009. Det var en fantastisk dag på alla sätt! Familjen från Sillanmäe var förtjusande och gav en hjärtskärande beskrivning av sitt arbete med barnen i Sillanmäe och de omgivande "döende byarna".

Den senaste nyheten från dem är att skall lämna de utrymmen de nu haft i tio år men har blivit utlovade större utrymmen. I de nuvarande utrymmena fick man inte övernatta men de nya kommer inte att ha de här begränsningarna så de hoppas kunna erbjuda även tillfälliga övernattningsmöjligheter för barn i tillfällig nöd. De påpekade att droger och alkohol förekommer bland de här barnens föräldrar så barnen har behov av en tillflyktsort ibland. De påpekade att det inte alltid är den bästa lösningen att placera de här barnen i fosterhem, vilket kan hända om myndigheterna blir inkopplade. Men en temporär tillflykt kan vara en räddning tills faran är över. De ansåg att det bästa är att stöda hela familjen och att hålla familjen samlad hellre än splittring till fosterhem.

De här människorna gör ett bra jobb i vad som förefaller att vara en hopplös situation (vilket visar att det alltid finns hopp!!) och med så litet stöd från lokala eller nationella myndigheter. Några finska Vänner har valt att donera men en del av pengarna som projektet skulle ha större nytta av går till internationella bankavgifter. I går upptäckte jag att de har två förslag som kunde vara till nytta. Det ena är PayPal som jag förstår mindre av men vore villig att lära mera om och det andra är Mastercard eller Visa vilka är bekanta och tillgängliga. Om någon vill donera så låt mig få veta så kan jag sköta saken antingen via mitt konto eller berätta hur ni kan göra det själva.

Efter Sillanmäe presentationen hade vi en underbar Palestina

lunch gjord på äkta ingredienser av vår köksmästare Steve Ford som alltid gör alla nöjda! Jami! Och under lunchen pratades det ivrigt.

Efter detta fick vi höra Steve och Myra berätta om sina tre veckor i Palestina och Israel. Det öppnade våra ögon för en situation som är mycket olik den propaganda som våra medier presenterar. Vi rördes mycket av många saker vi fick höra.

Vi önskar och försöker planera in ett besök av Steve och Myra hit till Finland för att ge dem möjlighet att göra sin presentation inför en större publik förhoppningsvis i mitten av november eller i slutet av januari.

Det blev till en underbart lyckad dag. Tack till alla som organiserade dagen.

Cynde Sadler, som lyckades smita in och köpa ytterligare en fin Estnisk hatt!

cool.hat@nbl.fi

Taget från Yahoo – saker nämnda – Anna-Leena Vierumäki

Jag mår ännu fint och känner mig full av energi efter gårdagen (12.9.)! Tack till Pirkko, Synnöve, Cynde and Jocke för att ni kom och hälsade på oss Estniska V(v)änner! I går var närvarande förutom våra Finländska Vänner, Steve, Myra, Vadim, Lena, Oleg, Päivi and jag. Efter andaktsstunden kom Ilvi och en småleende ung man vars namn jag tyvärr inte kan minnas.

(forts s.21)

Jag lägger till litet till Cyndes utmärkta beskrivning av gårdagen:

- Under sommaren höll Sillamäe barnhem, "Kodusoojus", som leds av Vadim en sommarkoloni för många deltagare. Kolonin var verkligen sommarens högpunkt för många av barnen!
- Den nya lokalen dit barnhemmet flyttar är i behov av renovering. Kväkarna i Tallinn lovade att vi kunde hjälpa till med målning och andra praktiska saker under ett veckoslut. Den som är intresserad är mycket välkommen att komma med på resan till Sillamäe! (Datum har ännu inte blivit bestämt men vi berättar senare.)
- Vadim, Lena och Oleg tackar ödmjukt för det stöd Kodusoojus-centret har fått från Vänner i Finland!

Litet mera information om Kodusoojus barncentret

Kodusoojus, Eesti, 40232, Sillamae, Rumjantsevi 4 (2 vån).
Tel: GSM: +372 53 909826

Här kan du bekanta dig med våra aktiviteter, med våra planer och förhoppningar. Vi skall försöka berätta om den plats där vi bor och berätta om våra bekymmer.

Barncentret "Huset trivsamt" är en plats var barnen skyddas från politik och nationalism i varje form. För vi vet att barn från vilket land som helst och av varje nationalitet hittar alltid ett gemensamt språk med varandra.

Vårt center är en plats där barn i svårigheter kan finna tröst och hjälp. För vi vet att tårar av förödmjukelse av ett barn kan leda till större problem för en angripare.

Vårt center är en ger varje barn en möjlighet att pröva på sin förmåga och förlita sig på sin egen styrka. För vi vet att ett försummat barn ibland lever med sina föräldrar.

Barncentret "Huset trivsamt" hjälper barnen i sina studier och ger dem en möjlighet att fördriva sin fritid till nytta för dem själva. För vi vet att förslösad tid leder till ett brott.

Vårt center lär barnen att inse meningen med "gott och ont" och visar dem ett rätt sätt att leva och fyller deras andliga tomhet. För vi vet att om vi inte visar dem vad som är gott så kommer det onda in i deras liv.

Det finns ingen ojämlikhet i barncentret "Huset trivsamt" – ojämlikhet bland vuxna skapar tragedi för barn. Vi visar barnen hur man skyddar sig mot användning av droger och alkohol. För vi vet att det leder till sjukdom och död för barnen själva och till tragedi för deras relationer.

I vårt center får barnen en ekologisk utbildning. Om en person inte känner sig som en del av ekosystemet tar han inte hand om naturen.

Barncentret "Huset trivsamt" är baserat på verklig omsorg om barnen i sitt arbete. För vi vet att man inte kan hjälpa barnen enbart med avsikter. Vi arbetar med barnen varje dag med målsättning och med personlig kontakt till varje barn.

Aegnan Saarella – Kari Muurinen

Reissussa oli hauskaa mukavien ihmisten seurassa. Nyt kirjoitan kuitenkin aiheesta, joka ilmeisesti mietityttää yhtä ja toista Ystävää. Itse sain inspiksen puhua siitä hiljaisen hartauden aikana. Aihe on siis tuo dogmi Jumalan kolmiyhteisyydestä, jota SEN edellyttää jäseniltään.

Tapa hahmottaa Jumalaa kolminaisena on aivan luonnollinen, hyvä ja luultavasti totuuteen perustavakin. Isä, Poika ja Pyhä Henki on ikään kuin Jumalassa toimiva tahto, tunne ja järki. Samanlaista katsantotapaa harrastetaan monissa uskonnoissakin esim. itämailla. Toisaalta kirkkokristillisuus sanoo näiden kolmen olevan yhtä ja olevansa yksijumalainen uskonto. Se ei oikein tee eroa Jeesuksen ja Kristuksen välillä. Kristus on oikeastaan Jumalan nimi, mutta Jeesusta sanotaan myös Jumalaksi (Jumalan poika kai on itsekin Jumala). Kyllähän Jumalia, jumalallisia eli korkealle kehittyneitä (meihin verrattuna) olentoja on paljon ja ne kaikki ovat lähempänä absoluuttista Jumalaa kuin me. Tuo absoluuttinen Jumala (maailmankaikkeudellinen Logos) on todellinen Jumala siinä mielessä, että se pitää sisällään kaiken, kuten Isän, Pojan ja Pyhän Hengenkin. Toisaalta on luotu "käsité" absoluutti, tuon em. Jumalan taakse. Tuosta Absoluutista ei voi sanoa mitään, ei edes onko se olemassa vai ei. Näin ollen monoteisti ja agnostikkokin puhuvat järkevästi. On ymmärrettävä, mistä puhutaan, muuten syntyy väärinkäsityksiä ja niistä riitaa. On typerää tehdä dogmeja asioista, jotka voivat osoittautua myöhemmin vääriksi, kuten maapallon muodosta. Toisaalta Jumalasta ei voi tietää mitään, siitä ei voi tehdä dogmeja, mutta näitäkin asioita voi tarkastella ilmenneessä elämässä ja järjen kanssa. Jumala on transsendenttinen eli järjen ylittävä, huom. järjen ylittävä eikä järjen vastainen.

Mikä transsendenttinen asia olikaan Jeesuksen pääsanoma. Jeesus sentään lienee useimpien Kveekarienkin opettaja. Sehän oli rakkaus. Rakkaus on enemmän kuin järki ja sitä on tosi vaikea kuvata täten

sanoin. Mutta jos jotenkin pitää, niin minusta rakkaus on lähinnä halua tehdä toinen onnelliseksi. Jumalahan rakastaa meitä ja haluaa meidän olevan tai tulevan onnellisiksi. Tehkäämme kuten Jeesus teki ja neuvoi muitakin ihmisiä tekemään: "Tehkää niin kuin Taivaallinen Isänne tekee". Jeesus ei julistanut oppiaan vain juutalaisille vaan kaikille kansoille. Sanoipa, että vihollisiakin pitää rakastaa eikä vain ystäviä. Tuleeko meidän kveekareiden nyt sitten keksiä ja hyväksyä dogmeja ja sulkea jokin ihmisryhmä pois keskuudestamme? Dalai Lamakin antaa opetusta kristityille. Kuinka me levitämme Jeesuksen sanomaa niille, jotka suljemme piiristämme? Vastaus on siis, että mitään dogmeja ja osallistumisrajoituksia ei tule tehdä. Dogmeista seuraa juuri, että joitakin on hyljeksittävä.

Mieleeni tulee myös se Jeesuksen kertoma tarina hyvästä paimenesta, joka jätti muut lampaansa suojattomaksi, koska lähti etsimään yhtä kadonnutta lammasta. Miksi näin? Ihmiset ovat tarinassa lampaita ja paimen jo kehittyneempi ihminen, sanokaamme Jeesus. Jeesus tiesi, että me ihmiset olemme yhtä Kristuksessa (tarkemmin Pojassa). Jokainen ihminen on siis yritettävä pelastaa onneen (taivaan valtakuntaan) ja etenkin sellainen, joka on suuremmassa onnettomuuden vaarassa. Ketään ei ole yksinkertaisesti mahdollista hylätä. Poika on itse asiassa rakkaus, rakkaus kaikkia kohtaan. Ei se voi unohtaa ketään. Jeesus oli ihminen, joka tajunnassaan oli yhtynyt Kristukseen juuri rakkaudessa, tunteessa eli Pojassa. Hän oli ihminen, joka syvimmin ymmärsi ja osasi kuvata Jumalaa.

Kuunnelkaamme häntä kirkon sijasta, joka oli alistettu maallisen hallitsijan alaiseksi juuri kaikkien kummien dogmien avulla. Kirkon ja Jeesuksen opetus ei ole sama. Joskus meidänkin on valittava niiden välillä. Minä olen valintani tehnyt ja siksi toimin Kveekareissa. Kiitokset vielä matkakumppaneille ja hyvää kesää kaikille ihmisille.

T. Karc

Epistle from Netherlands Yearly Meeting 22-24 May 2009

To Friends Everywhere,

Loving greetings from the Dutch Friends. We take pleasure in sharing with you the inspiration that we received during our annual gathering which had as its theme "Conflict Prevention". It was a great joy to us to be together with so many Friends and guests, young and old, from far and near, in the Woodbrookers House in Barchem.

During the welcome to Friends from abroad, a German Friend told us a story about someone who wanted to study Dutch. When asked, "Why do you want to do this, when it is hardly useful?" she answered: out of love. This story was a fitting start to our gathering, since a loving desire to come closer to the other is an important step in the prevention and the healing of conflicts. The German Friend then surprised us by holding a short speech in fluent Dutch.

During the meeting for worship our attention is caught by a toddler who is enchanted by a beam of sunlight coming in through the window. Time and again he totters over to it, trying to catch the sunlight in his little hand. A spontaneous and symbolic act that seems to express what we focus on in our meeting for worship.

As an introduction to this year's theme we do an exercise from the AVP project (Alternatives to Violence Project). While making a human knot, we experience what it feels like to be entangled in a relationship. This exercise already teaches us something about

conflict prevention. We also discover that exercises such as this can change the atmosphere and get us into a relaxed mood.

We meet in a large room with a view of a lawn, bordered by trees, sparkling green in the sunlight. Children's voices and running figures of all sizes remind us that here we are, young and old together, one group.

In the meeting for worship a story is told about two British Quaker youths who felt they had to protest against Great Britain's participation in the war in Iraq. They are taken to court and punished. The children work with this story, creating role plays which they later present to the Meeting. Our guest and Friend David Niyonzima tells the children about the war in his country Burundi and about child soldiers who have been forced to fight in the war. Later he tells the adults about his life and his experiences in the wars that have ravaged his country. Traumatized himself, he decided to found a centre for trauma therapy and reconciliation.

Our guest Neil Endicott tells us about his work in Brussels with the Quaker Council for European Affairs. He confronts us with the dilemmas and the possible conflicts that Europe may have to face in the near future in order to safeguard its energy resources.

We look back with feelings of gratitude to this gathering. We enjoyed being together and experienced our closeness as Friends during the meetings for worship and during our social events. In the way that we attempt to deal with conflicts we can express our Peace Testimony.

On Behalf of Netherlands Yearly Meeting, Kees Nieuwerth, Clerk.

Getting rid of compulsory military service, a letter from German YM to politicians

Honourable Ms./Mr. Deputy

We, the Religious Society of Friends (Quaker), believe in the divine that is present in every person. For this reason, as one of the historic peace churches, we oppose all wars no matter what they are intended to accomplish.

For this reason we request today that you get rid of compulsory military service in Germany because we regard this step as an important contribution towards a more peaceful society. This step should have further consequences. We are solidly convinced that a professional army is also not able to solve humanity's global conflicts.

For this reason we are campaigning for the riddance of all military service and, in its place, the support of all forms of civil conflict management with the means that are thereby made available.

With friendly greetings

The German Yearly Meeting of the Religious Society of Friends (Quaker) Jalka (Co-Clerk) and Horst-Dieter Breuer (Co-Clerk)

Ausstieg aus der Wehrpflicht

Sehr geehrte Frau Abgeordnete ... (sehr geehrter Herr Abgeordneter ...),

wir, die Religiöse Gesellschaft der Freunde (Quäker), glauben an das Göttliche in jedem Menschen. Aus diesem Grund lehnen wir als eine der historischen Friedenskirchen seit 350 Jahren alle Kriege ab, zu welchem Zwecke sie auch geführt werden.

Deshalb fordern wir Sie heute auf, die Wehrpflicht in Deutschland

abzuschaffen, da wir diesen Schritt als einen wichtigen Beitrag für eine friedlichere Gesellschaft ansehen.

Diesem Schritt sollten weitere folgen. Wir sind der festen Überzeugung, dass auch eine Berufsarmee nicht in der Lage sein wird, die globalen Konflikte der Menschheit zu lösen.

Darum setzen wir uns dafür ein, die Bundeswehr insgesamt abzuschaffen und stattdessen alle Formen ziviler Konfliktbewältigung mit den freiwerdenden Mitteln zu unterstützen.

Mit freundlichen Grüßen

Die Deutsche Jahresversammlung der Religiösen Gesellschaft der Freunde (Quäker) Jalka (Schreiberin) Horst-Dieter Breuer (Schreiber)

Message about COP 15 meeting in Copenhagen

Dear Friends,

My name is Mary Gilbert, and I'm a member of Friends Meeting at Cambridge, New England Yearly Meeting in the US. I have been representing a North American (US and Canada) committee of Friends called Quaker Earthcare Witness at the United Nations for the last 9 years.

I am planning to attend the COP 15 meeting in Copenhagen, the second week only (14-18 Dec.) and I would very much like to make contact with any Friends from Sweden, Denmark, Norway or Finland who plan to be there. I will be travelling with two friends from Hong Kong MM.

Can you please circulate my contact information among Nordic Friends, and ask them to get in touch with me if they are going to be in Copenhagen? Thanks in advance -

Mary Gilbert Quaker Earthcare Witness mary@gilbertwhite.com

Suomen Vuosikokous / Finland YM / Finlands Årsmöte

Kirjuri / Clerk / Ombud:

Heather Lundberg Fowler (on sick-leave /
sairaslomalla) 040 876 9163
finlandquakers@hotmail.com

Avustava Kirjuri / Assistant Clerk / Biträdande Ombud:

Maija Mäkelä 050 591 6236
maija.makela@pp3.inet.fi

Rahastonhoitaja / Treasurer / Kassör:

Jocke Fagerström
jocke.fagerstrom@nbl.fi

Yhteyshenkilöt / Contact people / Kontaktpersoner:

Helsinki:

Pirkko Lehto 09 728 4565
Jocke Fagerström jocke.fagerstrom@nbl.fi

Tampere:

Leena Lampela 044 518 8267
lampelanleena@gmail.com

The North / Pohjoiset Ystävät / Norrvänner:

Jane Rose 08 533 3057
jane.rose139@gmail.com

Turku/Åbo & Contact list keeper / yhteystietolistan pitäjä / kontaktlistans skötare:

Heather Lundberg Fowler 040 876 9163
finlandquakers@hotmail.com

Pohjoismaiden VK:n & Baltian alueen yhteyshenkilö:

Cynde Sadler 044 030 0650
cool.hat@nbl.fi

Uutiskirjeen toimittaja / Newsletter Editor / Nyhetsbrevsredaktör:

Mike Fowler 040 816 3583
mike-fowler@hotmail.com

Kveekarikodin varaukset / Kveekarikoti bookings / Kväkarhem bokningar:

Cynde Sadler 044 030 0650
cool.hat@nbl.fi

Nimitystoimikunta / Nominations Committee:

Jane Rose * jane.rose139@gmail.com
Pirkko Lehto 09 728 4565
Kari Muurinen muurinen.kari@gmail.com
Christina Saarinen
christina.saarinen@helsinki.fi

Nettisivustotoimikunta / Website Committee:

Tomi Mäntylä * bgt@sci.fi
Jocke Fagerström jocke.fagerstrom@nbl.fi
Antti Pelkola antti.pelkola@netlife.fi

Kiinteistötoimikunta / Property Committee:

Cynde Sadler * cool.hat@nbl.fi
Matti Mäkelä matti.makela@pp8.inet.fi
Juha Malmisalo
juha.malmisalo@gmail.com
Jocke Fagerström jocke.fagerstrom@nbl.fi

Julkaisu-, Arkisto ja Kirjastotoimikunta / Publications, Archive & Library Comm:

Jocke Fagerström *jocke.fagerstrom@nbl.fi
Antti Alhonsaari
antti.alhonsaari@pp.inet.fi

Paavo Lounela
paavo.lounela@saunalahti.fi

Jaana Erkkilä
jaanaerkkilaja@gmail.com

EMES (Europe & Middle East Section) edustaja:

Anne Herbert anne.herbert@hse.fi

EMES varaedustaja:

Christina Saarinen
christina.saarinen@helsinki.fi

EMEYF (Europe & Middle East Young Friends) kansallisyhteyshenkilö:

Aino Vesanen miria_2882@yahoo.com

Edustaja Kepassa:

Kimmo Wilska kimmowilska@hotmail.com

Varaedustaja Kepassa:

Antti Pelkola antti.pelkola@netlife.fi

Seuran hallitus / Society's Executive board / Samfunds styrelse:

Puheenjohtaja / Chairperson / Ordförande:
Christina Saarinen

christina.saarinen@helsinki.fi

Maija Mäkelä maija.makela@pp3.inet.fi

Antti Pelkola antti.pelkola@netlife.fi

* Koollekutsuja / Convener / Sammankallare

Hartauskokoukset Suomessa / Andaktsmöten i Finland / Meetings for Worship in Finland

Helsinki / Helsingfors

- 📅 Joka sunnuntai Every Sunday Varje söndag
🕒 klo 11.00 11am kl.11.00
📞 Pirkko Lehto 09 728 4565
📞 Jocke Fagerström jocke.fagerstrom@nbl.fi
🏠 Kepa, Töölöntorinkatu 2
- 📅 → Joka toinen keskiviikko klo 17.00
→ Varannan onsdag kl 17.00
→ Every other Wednesday 5.00p.m.
📞 Pirkko Lehto 09 728 4565
Raija Kjellberg 050 305 7503 raija.kjellberg@gmail.com
🏠 Kveekarikoti, Vaasankatu 4 C
! On porttikäytävän koodi / Contact for gate code /
Portkod behövs

Tampere / Tammerfors

- 📅 → Kuukauden 1. ja 3. lauantai
📞 lampelanleena@gmail.com 044 518 8267
🏠 Uusi paikka / New meeting place / Nya möteslokalen:
Pyynikin pappilan kerhohuone, Pyynikintorin lähellä. Tori on
Tampereen pitkänomaisen keskustan toisessa päässä suhteessa
rautatieasemaan. Sinne pääsee helposti monella bussilla ja kävellen
noin 30 minuutiissa.

Ystävät Pohjoisessa / Northern Friends

- 📅 / 🕒 / 🏠 Sopimuksen mukaan / By arrangement /
Enligt överenskommelse
📞 Jane Rose jane.rose139@gmail.com 08 533 3057

Turku / Åbo

- 📅 Joka sunnuntai Every Sunday Varje söndag
🕒 klo 13.00 1pm kl.13.00
📞 Heather Lundberg Fowler
040 876 9163 finlandquakers@hotmail.com
🏠 Ystävien koteja Friends' homes Vänners hem
! Ota yhteyttä etukäteen / Contact beforehand/Kontakta på förhand

Ekenäs / Tammisaari

- 📅 Joka sunnuntai Every Sunday Varje söndag
🕒 klo 11.00 11am kl.11.00
📞 Birgit Rancken 019 205 472 brrancken@surfnet.fi
🏠 Västervik Andaktshus / Meeting House,
Västervikvägen 139, 10600 Ekenäs
! Ota yhteyttä etukäteen/ Contact beforehand/ Kontakta på förhand

Kiitos oikein paljon tämän uutiskirjeen kääntäjille

Thanks to the translators for this newsletter

Vi tackar alla som hjälpt till med översättningar för detta nyhetsbrev

Jocke Fagerström, Mike Fowler, Monica Heidemann, Emma Juslin,
Tomi Mäntylä, Gunvor Norrgrann, Aino Vesanen

*Seuraava uutiskirje-esitysten takaraja/ Next submission deadline/
Bidrag till nästa nyhetsbrev bör lämnas in före: **30.11.09***

Toimittaja / Editor / Redaktör:
mike-fowler@hotmail.com 040 816 3583